

Ένα κείμενο του 1977 ενάντια στη στράτευση των γυναικών, από τις «Αναρχικές γυναίκες»

Ενάντια στη στράτευση των γυναικών.

Η ανθρωπότητα θα ευτυχήσει μόνο όταν ο τελευταίος στρατηγός κρεμαστεί με τα άντρα του τελευταίου φαλοκράτη.

Συντρόφισσες στην καθημερινή μιζέρια!

Συντρόφισσες, εμείς που επιβιώνουμε αντί να ζούμε μέσα στα κάτεργα της παραγωγής, στα νεκροταφεία της οικογενειακής αποτελμάτωσης, μέσα στους γλοιώδικα χαμογελαστούς τόπους της κατανάλωσης, κάτω από τη μπότα του συνδικαλιστή, του συζύγου, του παππά, του καθηγητή, του εραστή, του υπουργού, του μπάτσου, του γιατρού, του ψυχιάτρου, του καθοδηγητή.

Εμείς οι σταχανοβίστριες στη δουλειά μέσα κι έξω από το σπίτι,

Εμείς οι δούλες και παράλληλα ενισχυτικές μηχανές της αυτοπεποίθησης του άντρα,

Εμείς οι ειδικευμένες υπηρέτριες και σύμβολα υπόστασης των αφεντικών, γνωστές για την ταπεινότητα και στωικότητά μας,

Επί τέλους εμείς που προκλητικώτατα οι κάθε λογής λακέδες μας αποκτηνώνουν καθημερινά βασιζόμενοι στην ανοχή και δεκτικότητά μας, να που καλούμαστε τώρα να προσφέρουμε τις υπηρεσίες μας και στο στρατό μετά απ' όλους τους άλλους χώρους και τρόπους προπαρασκευής που έχουμε υποστεί, ώστε εκπαιδευμένες έτσι να γίνουμε τα καλοδουλεμένα γρανάζια μιας απάνθρωπης κοινωνίας, έτοιμες να θυσιάσουμε στο βωμό των χυδαίων ορέξεων του κάθε μπουρζουά.

Στο στρατό, όπου είναι ο καταλληλότερος χώρος παραγωγής ρομπότ μετά την οικογένεια και το σχολείο για το σύστημα της μισθωτής σκλαβιάς, όπου και η παραμικρή αντίσταση και επιθυμία για ζωή συνθλίβεται, φτάνοντας συχνά στη φυσική εξόντωση του ατόμου.

Όπου το ιδανικό πρότυπο αυτής της απάνθρωπης κοινωνίας μας καλλιεργείται με τα παράσημα, τον ανταγωνισμό, το χαφιεδισμό, τα βασανιστήρια, την απομόνωση, την πλήρη αποχή από οποιαδήποτε ανθρώπινη δραστηριότητα.

Τρία χρόνια λοιπόν σ' αυτή τη κόλαση, τρία χρόνια χαμένα, έτοιμες να μας γεμίσουν το κεφάλι με σκατά περί πατρίδας, πειθαρχίας και εθνικών κινδύνων, έτοιμες να αλληλοεξοντωθούμε με άλλες καταπιεσμένες υπάρξεις σαν εμάς, με ταξικά μας

αδέρφια άλλων χωρών, ή να καταστείλουμε άγριες απεργίες και ριζοσπαστικές εξεγέρσεις όπως και του πολυτεχνείου για τα συμφέροντα μιας παγκόσμιας κλίμακας καπιταλιστών

Σύσσωμοι λοιπόν αυτές τις μέρες οι λακές του κράτους και του κεφαλαίου οργανώνουν τη συνωμοσία αυτή εναντίά μας μια που οι άντρες σύντροφοι μας καμιά αντίδραση δεν προέβαλαν μέχρι σήμερα μέσα ή έξω από τον στρατώνα αυτόν τον ειδικευμένο χώρο καταστολής της ανθρώπινης φύσης, και της ανθρώπινης τάσης, για ανάπτυξη κάθε είδους ελεύθερων δραστηριοτήτων που υπακούουν μόνο στις επιθυμίες του και στο πάθος του για ζωή.

Σύσσωμες και οι μικρολενινιστικές μικρογραφειοκρατικές οργανώσεις μηδέ εξαιρουμένων των διαφόρων φεμινιστικών κινημάτων (μοναδική εξαίρεση η κίνηση για την απελευθέρωση της γυναίκας) βελάζουν στο σκοπό της εξουσίας, αν και πρέπει να το ομολογίσουμε διανθίζοντάς τον με ορισμένες διεκδικήσεις όπως μετά από το προνόμιο (sic!) να τις εκμεταλλεύονται όπως και τους άντρες, δηλαδή να εργάζονται και να αμείβονται με ίσο μισθό, σε μια εργασία καταναγκαστική, επαναλειπτική, μονότονη, εξοντωτική, αλλοτριωμένη και αλλοτριωτική σήμερα που οι μόνες ριζοσπαστικές διεκδικήσεις είναι η κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς, συγχέοντας τον εξανθρωπισμό της κοινωνικής κατάστασης της γυναίκας, με τον εξανδρισμό της, φτάνοντας στο σημείο να μην «ανέχονται» την απαλλαγή των παντρεμένων γυναικών από το στρατό ως δείγμα ανισότητας απέναντι στους άντρες!

Αλλά αρκετά.

Είναι καιρός να δηλώσουμε την περιφρόνησή μας απαλλαγμένες από μαρτυρολογία και παθητικότητες απέναντι σ' αυτόν τον συρφετό και το σύστημα που τον γεννάει, οπλισμένες με μια επαναστατική διαδικασία που ν' αγκαλιάζει όλους τους τομείς της καθημερινής μας ζωής, από τη δυναμική άρνησή μας στη στράτευση μέχρι τη διόρθωση λανθασμένων προοπτικών που μας έχει δημιουργήσει η μουχλιασμένη πραγματικότητα της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης για τη φύση της γυναίκας, για το σεξ, τον έρωτα, την κοινωνία, την εργασία, την οικογένεια.

Η απελευθέρωσή μας θα σημάνει ταυτόχρονα, και την απελευθέρωση των καταπιεστών μας.

Ας πάρουμε τις τύχες μας στα χέρια μας.

Αναρχικές γυναίκες.

Το κείμενο μπήκε στην περιοδική αναρχική έκδοση «εδώ και τώρα» τεύχος 2&3 του 1977 τα οποία τυπώθηκαν πρόσφατα.

Από [Ούτε θεός – ούτε αφέντης](#)